

Nieuwsbrief OR Updates 2026-7

Nummer 7, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:391](#) 12-02-2026

Enquête MedEnvoy Global

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2379](#) 02-09-2025

Ontzenuwing van bewijsvermoedens en feitelijke beleidsbepaling binnen een stichting (art. 2:300a BW jo. 2:138 BW)

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1772](#) 18-03-2026

Van Ingen q.q./Bestuurder

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1049](#) 24-02-2026

Post Participaties c.s./Ontrac Telemarketing

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:748](#) 20-02-2026

Ontslagen bestuurder/Inntinn Holding

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:1458](#) 18-02-2026

Curator van D&S Schoonmaak/GBM Holding c.s. - Failliete vennootschap heeft onverschuldigd betaald aan vennootschappen bestuurder; kennistoerekening leidt tot kwade trouw

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:792](#) 14-01-2026

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens schending administratief en publicatieplicht

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13237](#) 24-12-2025

Curator/Bestuurder van Gebouwenservice Limburg c.s. Met wenk

RECHTSPRAAK

Van Ingen q.q./Bestuurder

Een bestuurder wordt op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk gehouden voor het tekort in het faillissement. De rechtbank Oost-Brabant oordeelt dat gedaagde zijn taak als bestuurder van gefailleerde kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat deze taakvervulling een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement.

De curator had de bestuurder aangesproken wegens onder meer het onttrekken van gelden aan de vennootschap zonder voldoende zakelijke grondslag, het aantrekken van omvangrijke financiering zonder een deugdelijk en zakelijk verantwoord businessplan, en het verstrekken van onjuiste en onvolledige informatie aan investeerders. Daarnaast stelde de curator dat de administratie en de publicatie van de jaarrekeningen niet voldeden aan de wettelijke vereisten.

De rechtbank volgt deze standpunten grotendeels. Zij oordeelt dat de administratieve en openbaarmakingsverplichtingen zijn geschonden, zodat het wettelijk vermoeden geldt dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur dat een belangrijke oorzaak van het faillissement vormt. Gedaagde is er niet in geslaagd dit vermoeden te weerleggen. Door hem aangevoerde externe oorzaken, zoals vertragingen in de bedrijfsvoering en een brand, nemen dit oordeel niet weg. Deze oorzaken wegen niet op tegen andere oorzaken van het faillissement, waaronder onttrekkingen, onjuiste mededelingen aan investeerders, (te) hoge financieringskosten en het ontbreken van een cijfermatig onderbouwd en zakelijk verantwoord businessplan.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator grotendeels toe en veroordeelt gedaagde tot betaling van het faillissementstekort. De door gedaagde in reconventie ingestelde vorderingen worden afgewezen.

N. Gamliël, maart 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1772

Zaaknummer: C/01/410570 / HA ZA 24-719

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: IJ.A. Reinke en J.W. Weehuizen

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Curator/Bestuurder van Gebouwenservice Limburg c.s. Met wenk

Een bestuurder wordt door een curator aangesproken tot betaling van het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW wegens schending van de deponeringsplicht. Om het vermoeden te weerleggen dat het faillissement is veroorzaakt door onbehoorlijk bestuur, stelt de bestuurder dat het faillissement is veroorzaakt door ‘simpele marktomstandigheden en pure pech’. De rechtbank oordeelt dat het vermoeden niet concreet en onderbouwd is weerlegd. De bestuurder is ook niet op de zitting verschenen om zijn standpunten toe te lichten. De rechtbank houdt de bestuurder daarom aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. Met wenk.

De jaarcijfers van een gefailleerde onderneming zijn niet (tijdig) gepubliceerd. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW brengt dit met zich dat de bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Tevens geldt dan het wettelijke vermoeden dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Als dat vermoeden niet wordt weerlegd, is de bestuurder aansprakelijk voor het faillissementstekort. De curator heeft de bestuurder daarom aansprakelijk gesteld voor het faillissementstekort.

De bestuurder verschijnt niet op de zitting, maar heeft wel door middel van een conclusie van antwoord schriftelijk gereageerd op de vordering van de curator. Daarin heeft hij, aldus de rechtbank, enkel aangegeven dat het faillissement zou zijn veroorzaakt door ‘rechtmatige verliezen’. Volgens hem hebben ‘simpele marktomstandigheden en pure pech’ geleid tot het faillissement. De rechtbank acht dit verweer onvoldoende. Dit verweer is te algemeen en niet nader onderbouwd. Verder merkt de rechtbank op dat de bestuurder en zijn raadsman niet op zitting zijn verschenen, waardoor een nadere toelichting waarmee het vermoeden alsnog zou kunnen worden weerlegd, is uitgebleven. Vervolgens verklaart de rechtbank voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor het faillissementstekort en wordt de bestuurder veroordeeld

om een voorschot te betalen van € 100.000.

Daarnaast heeft de curator de bestuurder aansprakelijk gesteld omdat volgens de administratie vaste activa ter waarde van ruim € 8.000 enkele weken voorafgaande aan het faillissement zouden zijn verdwenen. De bestuurder heeft de curator niet verteld om welke activa het gaat en wat daarmee is gebeurd. In zijn schriftelijke reactie heeft de bestuurder aangegeven dat het ging om een bedrijfsauto, die was verkocht. De rechtbank vindt ook deze reactie onvoldoende. De bestuurder heeft niet toegelicht wanneer de auto is verkocht, voor welk bedrag en waar de opbrengst is gebleven. Daarbij herhaalt de rechtbank dat de bestuurder niet ter zitting is verschenen, zodat er geen nadere informatie is verkregen. Om die reden veroordeelt de rechtbank de bestuurder tevens tot betaling van het bedrag van de activa.

Tot slot heeft de curator de bestuurder en aan de bestuurder gelieerde partijen aangesproken tot terugbetaling van rekening-courantvorderingen. Uit de schriftelijke reactie van de bestuurder blijkt dat hij ten aanzien van de rekening-courant heeft geconcludeerd 'tot persistit', wat, zo overweegt de rechtbank, kennelijk betekent dat de bestuurder de vordering niet betwist. Aldus wordt ook de vordering tot betaling van de rekening-courantvordering toegewezen.

Wenk

Deze uitspraak is een schoolvoorbeeld van hoe je niet moet reageren op een aansprakelijkstelling ex artikel 2:248 lid 2 BW.

Als een jaarrekening niet tijdig wordt gepubliceerd, staat vast dat sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Tevens wordt wettelijk vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Dit wettelijk vermoeden kan worden weerlegd. In de praktijk is dat ten aanzien van de schending van de publicatieverplichting doorgaans niet zo ingewikkeld; er bestaat immers nauwelijks causaal verband tussen een te late deponering van een jaarrekening en het faillissement. Er zijn vaak andere oorzaken van het faillissement aan te wijzen.

Maar dan moet de bestuurder wel concreet maken wat de andere oorzaak van het faillissement zou zijn. Bovendien moet hij dat met feiten onderbouwen. In dit geval is dat de bestuurder niet gelukt. Hij heeft kennelijk geschreven dat sprake zou zijn geweest van 'pure pech' en 'simplele marktomstandigheden', maar blijkbaar heeft hij dat verder niet uitgewerkt en heeft hij ook niet laten zien hoe die marktomstandigheden hebben geleid tot het faillissement. Verder heeft de bestuurder niet de moeite genomen om naar de zitting te komen, om een en ander nader toe te lichten. Dat komt hem duur te staan. Hij dient het volledige faillissementstekort te voldoen, aldus de rechtbank.

De les voor bestuurders die worden aangesproken vanwege de schending van de publicatieplicht: zorg voor een concrete en onderbouwde weerlegging van het wettelijke vermoeden – en kom naar de zitting. Dat zou doorgaans niet al te ingewikkeld moeten zijn.

Het is mij niet bekend of er hoger beroep is ingesteld. De termijn daarvoor is inmiddels verstreken.

A.D. van Dalen, maart 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13237

Zaaknummer: C/03/340576 / HA ZA 25-141

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: A.L. Stegeman en R.R.J.W. Delsing

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Post Participaties c.s./Ontrac Telemarketing

Twee schuldeisers vragen het faillissement aan van een geturboliquideerde vennootschap. Ter discussie staat slechts of de vennootschap nog baten heeft. Dat aan de (overige) voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan, staat vast. De rechtbank overweegt dat de vennootschap verplicht was op grond van artikel 2:19b Fw stukken te deponeren bij de Kamer van Koophandel, maar dit niet heeft gedaan. Daarom neemt de rechtbank behoudens tegenbewijs aan dat de vennootschap baten heeft. Van het bestaan van baten blijkt ook uit de kolommenbalans, omdat betalingen gedaan zijn aan de bestuurder en de vennootschap van de vader van de bestuurder nadat duidelijk was dat er geen baten meer te verwachten waren. De curator kan deze betalingen mogelijk terugvorderen. De rechtbank spreekt het faillissement uit.

Twee schuldeisers verzoeken om het faillissement van de geturboliquideerde vennootschap Ontrac Telemarketing BV ('Ontrac'). Tussen partijen is niet in geschil dat aan de vereisten voor de faillietverklaring is voldaan. Ter discussie staat slechts of aannemelijk is dat Ontrac nog baten heeft.

Ontrac had op grond van artikel 2:19b BW een balans en winst- en verliesrekening moeten deponeren over het jaar van ontbinding en het boekjaar daarvoor. Ook had Ontrac de gang van zaken rondom de ontbinding en vereffening openbaar moeten maken. Omdat Ontrac dit niet heeft gedaan, moet naar het oordeel van de rechtbank voorshands worden aangenomen dat er nog baten zijn.

Uit de kolommenbalans die Ontrac bij het verweerschrift heeft overgelegd blijkt naar het oordeel van de rechtbank ook dat er nog baten zijn, omdat betalingen verricht zijn aan de bestuurder en de vennootschap van de vader van de bestuurder nadat duidelijk was dat er

geen baten meer te verwachten waren. De curator kan deze betalingen mogelijk terugvorderen. De rechtbank wijst daarom het faillissementsverzoek toe.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1049

Zaaknummer: C/16/26/84 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: E.M.M. Molkenboer en R. van Dijk

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19b BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Inntinn Holding

Een ontslagen bestuurder stelt in kort geding nooit formeel te zijn benoemd tot bestuurder en vordert doorbetaling van loon. De kantonrechter als voorzieningenrechter oordeelt dat het aannemelijk is dat bestuurder formeel tot bestuurder is benoemd en dat er bij het ontslagbesluit van de algemene vergadering geen sprake lijkt te zijn van een schending van de hoorplicht en het recht om een raadgevende stem uit te brengen. Ook is er naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een onzorgvuldige besluitvorming.

Feiten

Eiseres ('de Bestuurder') was sinds 1 maart 2018 in dienst bij GITP Holding B.V. als algemeen directeur/statutair bestuurder. Op 19 november 2024 heeft Inntinn Holding B.V. ('Inntinn') alle aandelen verworven in GITP Holding B.V. en is de Bestuurder in dienst getreden bij Inntinn. De Bestuurder heeft toen ook een Convertible Loan Agreement gesloten met Inntinn waarbij zij onder andere haar SPA Closing Bonus heeft ingezet voor een lening aan Inntinn. Knop Investments 1 B.V. ('Knop Investments') bezit alle aandelen in Inntinn. De heer [A] is een van de (indirect) bestuurders van Knop Investments. Op 6 oktober 2025 heeft Knop Investments de Bestuurder uitgenodigd voor een buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders (BAVA) op 24 oktober 2025. Deze BAVA ging over het voorgenomen ontslag van de Bestuurder als statutair bestuurder van Inntinn. De Bestuurder heeft zich in de middag van 23 oktober 2025 ziek gemeld en is op 24 oktober 2025 niet verschenen op de BAVA. Op de BAVA van 24 oktober 2025 is het besluit genomen om de Bestuurder te ontslaan. De Bestuurder vindt dat er geen rechtsgeldig ontslag heeft plaatsgevonden. De Bestuurder heeft naast dit kort geding ook een verzoekschriftprocedure aanhangig gemaakt over de vernietiging van het besluit van 24 oktober 2025. Daarnaast is de Bestuurder een procedure gestart tegen Inntinn over de Convertible Loan Agreement van 19 november 2024.

Oordeel

Bevoegdheid kantonrechter/handelsrechter

De kantonrechter heeft aan het begin van de mondelinge behandeling met partijen besproken dat zij als kantonrechter niet bevoegd is in deze zaak, gelet op artikel 2:241 BW en de inhoud van de dagvaarding waarin de Bestuurder als uitgangspunt heeft genomen dat zij statutair bestuurder is en het ontslagbesluit vernietigbaar is op grond van schending van de wet. Niet de kantonrechter maar de handelsrechter is absoluut bevoegd. Met partijen is echter besproken dat de zaak wel inhoudelijk zou worden besproken en dat met goedvinden van partijen de mondelinge behandeling van deze zaak (tevens) geacht wordt te hebben plaatsgevonden ten overstaan van mr. M. Ramsaroep in de hoedanigheid van voorzieningenrechter van deze rechtbank, en zij in die hoedanigheid en op basis van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting in deze zaak vonnis zou wijzen. De Bestuurder heeft vervolgens, toen de mondelinge behandeling al ruim een uur bezig was, de feitelijke grondslag voor haar loonvordering gewijzigd. Zij voerde toen plotseling primair aan dat zij een gewone werknemster is omdat er geen geldig benoemingsbesluit is waarin zij tot statutair bestuurder is benoemd. Door deze nieuwe en primaire feitelijke grondslag is de kantonrechter als voorzieningenrechter wél bevoegd om kennis te nemen van de loonvordering van de Bestuurder. De wissel van kantonrechter naar handelsrechter waarover de kantonrechter aan het begin van de mondelinge behandeling met partijen heeft gesproken is dan ook niet meer aan de orde.

Geen spoedeisend belang

De kantonrechter is van oordeel dat de Bestuurder gelet op de feiten en omstandigheden in deze zaak geen spoedeisend belang heeft bij haar vordering. De Bestuurder heeft aangevoerd dat zij geen loon meer betaald krijgt vanaf 1 januari 2026, zij voor haar levensonderhoud volledig afhankelijk is van haar loon en zij in een situatie van arbeidsongeschiktheid verkeert. Inntinn heeft erkend dat zij vanaf 1 januari 2026 geen loon meer betaalt. Maar Inntinn heeft aan de Bestuurder wel een contractuele ontslagvergoeding van € 83.951,39 netto uitbetaald, een bedrag dat neerkomt op ongeveer negen nettomaandsalarissen.

De Bestuurder is wel benoemd tot statutair bestuurder

De kantonrechter is van oordeel dat de stelling van de Bestuurder dat zij heeft te gelden als een gewone werknemster onvoldoende vast is komen te staan gelet op de onderbouwde betwisting van Inntinn. Inntinn heeft op de mondelinge behandeling gesteld dat de Bestuurder op 19 november 2024 tijdens een aandelentransactie bij de notaris wel met een besluit van de aandeelhouders benoemd is tot statutair bestuurder. De kantonrechter acht het

aannemelijk dat de Bestuurder haar benoeming op 19 november 2024 bij de notaris heeft geaccepteerd. Dat leidt tot de conclusie dat onvoldoende vast is komen te staan dat de Bestuurder heeft te gelden als gewone werknemster en er geen rechtsgeldig ontslag van haar als gewoon werknemster zou hebben plaatsgevonden. De loonvordering wordt op deze grond afgewezen.

Ontslag als statutair bestuurder

Met het oog op de absolute bevoegdheid van de handelsrechter heeft de kantonrechter partijen meegegeven dat geen sprake is van een schending van de hoorplicht en het recht om een raadgevende stem uit te brengen. Met andere woorden, dat het in dit kort geding onvoldoende aannemelijk is dat een bodemrechter in een bodemprocedure op grond van de feiten en omstandigheden tot het oordeel zou komen dat het ontslagbesluit van 24 oktober 2025 vernietigbaar is vanwege schending van artikel 2:227 lid 7 en artikel 2:8 BW. Ook is er naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een onzorgvuldige besluitvorming.

Redactie, maart 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:748

Zaaknummer: 12025785 \ UV EXPL 25-336

Rechters: M. Ramsaroep

Advocaten: A.P. Macro en E. Harlaar

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:15 BW, 2:227 lid 2 BW en 2:241 BW

RECHTSPRAAK

Enquête MedEnvoy Global

OK; enquête. Drie aandeelhouders verliezen vanwege grensoverschrijdend gedrag het vertrouwen in de vierde aandeelhouder die tevens de functie van Chief Operations Officer vervult binnen de vennootschap. De drie aandeelhouders dienen bij de OK een verzoek tot uitstoting, een verzoek tot enquête en verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen in. De OK oordeelt dat er serieuze aanwijzingen zijn voor grensoverschrijdend gedrag van de aandeelhouder/COO, maar de OK acht zich onvoldoende geïnformeerd. Zodoende is nader onderzoek nodig. De OK wijst de vordering tot enquête toe, benoemt een onderzoeker, veroordeelt de vennootschap in de kosten voor de enquête en schorst de aandeelhouder als COO en lid van het Executive Team voor de duur van de procedure. De verdere behandeling van het uitstotingsverzoek wordt aangehouden.

Feiten en omstandigheden

MedEnvoy Global B.V. ('MedEnvoy') is opgericht in 2020. Zij voert administratieve processen uit in het kader van de import van medische hulpmiddelen en in-vitrodiagnostica door (kleine en middelgrote) fabrikanten en importeurs en adviseert hierover. MedEnvoy ondersteunt haar klanten bij het voldoen aan de geldende lokale wetgeving in het land van import.

MedEnvoy heeft vier aandeelhouders. Naast het statutaire bestuur houdt het Executive Team zich bezig met de dagelijkse gang van zaken, het beheren van de activa en de normale bedrijfsvoering van MedEnvoy. De (enig aandeelhouder en bestuurder van de) vierde aandeelhouder ('Aandeelhouder 4/COO') is sinds 2021 Chief Operating Officer en lid van het Executive Team. Hij is belast met de dagelijkse gang van zaken in het team 'Operations' en de interne processen bij MedEnvoy.

In 2022 en 2023 zijn incidenten gemeld ten aanzien van grensoverschrijdend gedrag door Aandeelhouder 4/COO. Naar aanleiding van deze meldingen is een externe vertrouwenspersoon ingeschakeld. Haar bevindingen zijn in 2025 neergelegd in een ‘Tussentijds Rapport’. Dit rapport bevat geanonimiseerde meldingen van verschillende werknemers.

De overige drie aandeelhouders hebben Aandeelhouder 4/COO daarop per direct op non-actief gesteld. De drie aandeelhouders hebben geen vertrouwen meer in Aandeelhouder 4/COO.

Tussen de vier aandeelhouders ontstaat een conflict. De drie overige aandeelhouders verzoeken de OK om Aandeelhouder 4/COO op grond van artikel 2:336a BW als aandeelhouder uit te stoten wegens structureel grensoverschrijdend gedrag, het creëren van een angstcultuur en misbruik van zijn machtspositie. Indien de uitstoting niet direct door de OK toegewezen kan worden, verzoeken de drie aandeelhouders om een enquête naar het gedrag van Aandeelhouder 4/COO binnen MedEnvoy en om onmiddellijke voorzieningen voor de duur van de enquête, waaronder schorsing van Aandeelhouder 4/COO als COO en lid van het Executive Team.

Aandeelhouder 4/COO stelt dat de verzoeken van de overige aandeelhouders moeten worden afgewezen. Aandeelhouder 4/COO meent dat hij belangrijke beslissingen binnen MedEnvoy niet tegenhoudt, waardoor geen sprake is van een impasse in de besluitvorming. Hij kan als aandeelhouder binnen MedEnvoy goed functioneren. Tot het ‘Tussentijds Rapport’ heeft hij geen signalen ontvangen dat dit anders zou zijn en waren de verhoudingen tussen de aandeelhouders niet verstoord. Hij betwist het grensoverschrijdend gedrag en herkent zich daar niet in. Voorts meent hij dat hij zich niet goed kan verweren door de wijze waarop de verklaringen van de werknemers en het ‘Tussentijds Rapport’ zijn opgesteld. Bovendien bepaalt de aandeelhoudersovereenkomst dat hij als aandeelhouder niet kan worden uitgestoten.

Bevoegdheid OK

De OK acht zich bevoegd om over het geschil te oordelen. MedEnvoy heeft haar statutaire zetel in Nederland. Tevens is Aandeelhouder 4/COO vrijwillig in de procedure verschenen. Dat Aandeelhouder 4/COO statutair gevestigd is in Duitsland, doet daar niet aan af.

De aandeelhoudersovereenkomst die is gesloten tussen de vier aandeelhouders, bevat een bepaling dat een aandeelhouder van MedEnvoy niet kan worden uitgestoten. Voornoemde contractuele bepaling kan naar het oordeel van de OK de wettelijke geschillenregeling niet opzijzetten, nu partijen niet een eigen statutaire of contractuele geschillenregeling zijn

overeengekomen.

Het verzoek tot uitstoting

De OK toetst het verzoek tot uitstoting op grond van artikel 2:336a BW aan de vraag of het aandeelhouderschap van Aandeelhouder 4/COO het belang van MedEnvoy zodanig schaadt dat voortzetting niet kan worden geduld.

De verwijten van de drie overige aandeelhouders aan Aandeelhouder 4/COO over het tegenhouden van processen wat zou hebben geleid tot vertraging en kostenverhoging van projecten en onnodige bedrijfsrisico's alsmede het verwijt ten aanzien van het afschermen van personeel, zijn naar het oordeel van de OK onvoldoende onderbouwd. Evenmin is door de overige drie aandeelhouders een impasse in de besluitvorming binnen MedEnvoy aangetoond.

Het 'Tussentijds Rapport', de door de drie aandeelhouders ingebrachte verklaringen van (oud-)werknemers en de erkenning van één incident door Aandeelhouder 4/COO geven serieuze signalen van ernstig grensoverschrijdend gedrag, maar zijn grotendeels anoniem, zonder wederhoor van Aandeelhouder 4/COO en niet door de werknemers zelf opgesteld. Aandeelhouder 4/COO betwist de juistheid van de verklaringen en wijst op het ontbreken van een onafhankelijk onderzoek.

De OK houdt de beoordeling ten aanzien van het verzoek tot uitstoting van Aandeelhouder 4/COO aan. Zij acht zich onvoldoende geïnformeerd om vast te stellen of het aandeelhouderschap van Aandeelhouder 4/COO het belang van MedEnvoy zodanig schaadt dat voortzetting daarvan niet kan worden geduld.

Het verzoek tot enquête

De OK oordeelt dat er wel gegronde redenen zijn om te twijfelen aan het beleid en de gang van zaken binnen MedEnvoy, wat een enquête rechtvaardigt. De OK gelast een diepgaand onderzoek (enquête) naar het beleid en de gang van zaken van MedEnvoy vanaf 11 januari 2021, met bijzondere aandacht voor het gedrag van Aandeelhouder 4/COO, de totstandkoming van het 'Tussentijds Rapport' en het handelen van alle betrokken aandeelhouders.

De OK acht onmiddellijke voorzieningen noodzakelijk en wijst de schorsing van Aandeelhouder 4/COO als COO en lid van het Executive Team voor de duur van de enquêteprocedure toe.

De kosten van het onderzoek komen voor rekening van MedEnvoy. De OK houdt verdere behandeling van het uitstotingsverzoek en de proceskosten aan tot na het onderzoek.

R.M.P. Holsbrink, maart 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:391

Zaaknummer: 200.356.240/01 OK

Rechters: A.P. Wessels, E. Loesberg, A.J.C.C.M. Loonen, A.J. Brouwer en J.M. de Jongh

Advocaten: M.V.A. Heuten, V.M. van Erpers Roijaards, K.C. Mensink, K.P.D. Vermeulen, R.C. de Mol en R.H. Boitelle

Wetsartikelen: 2:336a BW, 2:350 BW en 2:349a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Curator van D&S Schoonmaak/GBM Holding c.s. - Failliete vennootschap heeft onverschuldigd betaald aan vennootschappen bestuurder; kennistoerekening leidt tot kwade trouw

Een curator vordert uit hoofde van onverschuldigde betaling ruim € 222.000 terug van vennootschappen die worden gecontroleerd door een van de bestuurders van de failliete vennootschap. Omdat kennis van de bestuurder over de betalingen wordt toegerekend aan de vennootschappen onder diens controle, wordt kwade trouw aangenomen (art. 6:205 BW).

Deze uitspraak gaat over het faillissement van D&S Schoonmaak B.V. ('D&S'). 'Betrokkene 1' was de enige bestuurder en aandeelhouder van D&S. Met het oog op een overname van de activiteiten treedt 'Betrokkene 2' toe als medebestuurder van D&S. Vanaf dat moment houdt Betrokkene 1 zich bij D&S niet langer bezig met de bedrijfsvoering en heeft Betrokkene 2 de exclusieve toegang tot de bankrekening van D&S.

In dezelfde periode richt Betrokkene 2 GBM Holding en GBM Services op (tezamen: 'GBM'). GBM is net als D&S actief in de schoonmaakbranche. Betrokkene 2 verricht gedurende enkele maanden diverse betalingen vanuit D&S aan zowel GBM Holding als GBM Services. Als Betrokkene 1 voornoemde betalingen ontdekt, stelt hij dat deze betalingen geen betrekking hadden op de bedrijfsvoering van D&S en vordert hij namens D&S in rechte (terug)betaling van deze bedragen van Betrokkene 2 in privé. D&S faillieert gedurende deze procedure. De curator van D&S neemt de procedure tegen Betrokkene 2 over. De rechtbank veroordeelt Betrokkene 2 wegens onbehoorlijke taakvervulling bij D&S tot het betalen van € 318.560,04 aan de curator wegens onrechtmatige onttrekkingen. Betrokkene 2 heeft niet aan het vonnis voldaan.

De curator legt beslag ten laste van GBM en start een nieuwe procedure. Daarin vordert de curator dat GBM Holding en GBM Services de bedragen terugbetalen die zij zonder

rechtsgrond van D&S heeft ontvangen. De rechtbank stelt voorop dat de oordelen uit het vonnis tegen Betrokkene 2 in privé in deze procedure niet als vaststaand gelden tussen de curator en GBM. De curator moet los van dat vonnis voldoende onderbouwd stellen dat de betalingen onverschuldigd waren. Dat doet hij door een reeks concrete aanwijzingen aan te dragen: de door GBM overgelegde facturen sluiten niet aan bij de betaalde bedragen, de factuurspecificaties zijn jaren later opgesteld en oncontroleerbaar, facturen van GBM Services vermelden een datum vóór haar oprichting terwijl het KvK-nummer van GBM wel al op de factuur is vermeld, en de jaarrekening van D&S laat zien dat in de betrokken jaren met gelijkblijvende loonkosten vrijwel dezelfde omzet is gerealiseerd, waardoor de betalingen aan GBM kennelijk niet tot extra opbrengsten bij D&S hebben geleid. De rechtbank oordeelt dat de curator daarmee aan zijn stelplicht heeft voldaan.

GBM slaagt er niet in om de stellingen van de curator dat een rechtsgrond voor betaling ontbreekt, voldoende onderbouwd te betwisten. Toegangssysteemgegevens die zouden aantonen dat medewerkers van GBM de gestelde werkzaamheden zouden hebben uitgevoerd, blijken juist te verwijzen naar D&S als registrerende partij. WhatsApp-berichten van opdrachtgevers bevestigen slechts dát er gewerkt werd, maar niet door wie. Een verklaring van de boekhouder volstaat evenmin. GBM Holding en GBM Services worden veroordeeld tot (terug)betaling van hetgeen ze onverschuldigd van D&S hebben ontvangen.

Ten slotte is de vraag naar de kwade trouw bij GBM nog van belang. Op grond van artikel 6:205 BW is GBM zonder ingebrekestelling in verzuim, indien zij de betalingen van D&S te kwader trouw heeft aangenomen. De rechtbank volgt de curator in zijn stelling dat de kennis van Betrokkene 2 – die als bestuurder van D&S wist dat de betalingen zonder rechtsgrond plaatsvonden – aan GBM moet worden toegerekend, nu Betrokkene 2 vanaf de oprichting van GBM de enige (indirecte) bestuurder was. GBM voert op dit punt geen inhoudelijk verweer, anders dan een blote betwisting. De rechtbank neemt kwade trouw van GBM aan, waardoor de wettelijke rente vanaf betaling wordt toegewezen zonder dat een voorafgaande ingebrekestelling vereist was.

R.T.C.A. van Zutphen, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:1458

Zaaknummer: C/15/363605 / HA ZA 25-169

Rechters: M.A. Hoogkamer

Advocaten: mr. S. Zonneveld en K.G.O. Afriyieh

Wetsartikelen: 6:205 BW en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Ontzenuwing van bewijsvermoedens en feitelijke beleidsbepaling binnen een stichting (art. 2:300a BW jo. 2:138 BW)

In dit tussenarrest beoordeelt het hof 's-Hertogenbosch het vonnis van de rechtbank Oost-Brabant waarin twee bestuurders en een feitelijk beleidsbepaler hoofdelijk aansprakelijk zijn gehouden voor het boedeltekort in het faillissement van de door hen bestuurde stichting. Het hof wijst alle vorderingen van de curator af en vernietigt ook de uitspraken in de vrijwaringsprocedure. Centraal staat dat het wettelijke bewijsvermoeden van artikel 2:138 lid 2 BW is ontzenuwd en er geen sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Feiten en vordering

De hoger beroepen in twee zaken richten zich tegen het vonnis in de hoofdzaak – waarin de curator persoon C, persoon D en vermeend feitelijk bestuurder persoon A hoofdelijk aansprakelijk stelde – en de vrijwaringszaak tussen persoon C/persoon D en persoon A. Na voeging ex artikel 222 Rv en mondelinge behandeling op 24 juni 2025, oordeelt het hof op basis van de stukken uit eerste aanleg en hoger beroep.

De Stichting had als doel arbeidsmarktparticipatie en werkte met het platform 'Zelf aan het werk'. Dit platform was ontwikkeld door persoon A's vennootschap 'ZM' in een pilot met een gemeente. De gemeente zou hiervoor € 195.000 betalen aan de Stichting. De gemeente stelde een ingerichte bedrijfsruimte voor de supportdesk ter beschikking voor de duur van het project (tot eind 2016) zonder dat daarvoor huur hoefde te worden betaald. Vervolgens hebben de gemeente en de Stichting in 2017 een nieuwe overeenkomst gesloten waarbij de gemeente het project heeft verlengd tegen betaling van € 150.000 door de gemeente. Bestuurders persoon D (tot augustus 2016) en persoon C (vanaf november 2016) sloten overeenkomsten, maar een conflict met ZM over financiering van de supportdesk-huisvesting per 1 april 2017 leidde tot blokkade van de toegang tot het platform, opschorting van gemeentelijke betalingen

en faillissement. Het boedeltekort bedroeg uiteindelijk meer dan € 361.000.

De Stichting is op 15 augustus 2017 in staat van faillissement verklaard. Ten tijde van het faillissement was persoon C bestuurder van de Stichting en persoon D was in het verleden bestuurder. Volgens de curator is er sprake van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling als oorzaak van het faillissement omdat (1) het bestuur niet heeft gezorgd voor een deugdelijke schriftelijke vastlegging van de afspraken met ZM; en (2) het overgrote deel van de door de gemeente aan de Stichting betaalde bedragen aan ZM is overgemaakt. Hierdoor was sprake van een risicovolle structuur met een precaire financiële situatie. Persoon D en persoon C hebben zich hierbij primair laten leiden door het belang van ZM en niet door het belang van de Stichting, en hebben toegelaten dat persoon A de Stichting feitelijk bestuurd, aldus de curator. Daarom gaat het in deze procedure over de vraag of persoon C, persoon D en persoon A op grond van artikel 2:300a BW jo. 2:138 (lid 7) BW aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

Persoon A is geen feitelijk beleidsbepaler

Anders dan de rechtbank oordeelt het hof dat persoon A geen feitelijk bestuurder was ex artikel 2:138 lid 7 BW (HR 24 maart 2023, ECLI:NL:HR:2023:445 (*Red Dragon*)). Ondanks de nauwe samenwerking (ZM leverde platform/implementatie; Stichting payroll/supportdesk) en persoon A's pogingen om invloed uit te oefenen, handelde het bestuur zelfstandig: het weigerde ZM-proposities en organiseerde eigen sales en huisvesting.

Ontzenuwing bewijsvermoeden door persoon C en persoon D

Het bestuur voldeed niet aan de boekhoudplicht (art. 2:10 BW), zodat onbehoorlijke taakvervulling vaststaat en wordt vermoed dat dit een belangrijke faillissementsoorzaak is (art. 2:138 lid 2 BW). Persoon D en persoon C ontzenuwen dit echter door aannemelijk te maken dat het ZM-geschil de doorslaggevende oorzaak was: ZM weigerde huisvestingsfinanciering, blokkeerde platformtoegang, waarop de gemeente betalingen opschortte. De bestuurders hebben hun stellingen gestaafd aan de hand van e-mailcorrespondentie (ro. 3.2.23 e.v.).

Van belang is dat van kennelijk onbehoorlijk bestuur slechts kan worden gesproken als geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus gehandeld zou hebben (HR 7 juni 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2096 (*Van Zoolingen*) en HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2053 (*Panmo*)). De vraag of het bestuur zijn taak niet behoorlijk heeft vervuld, moet beoordeeld worden naar hetgeen het bestuur voorzag of kon voorzien op het moment dat het die taak vervulde (*Kamerstukken II* 16631, nr. 6 (MvA), p. 3). Het hof volgt de curator niet dat sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling door persoon D en persoon C. Volgens het hof staat vast dat de afspraken die de Stichting volgens persoon C en

persoon D met ZM heeft gemaakt, niet in een schriftelijke overeenkomst zijn vastgelegd. Het staat echter wel vast dat dergelijke afspraken er waren en dat die afspraken ook inhielden dat het overgrote deel van de inkomsten van de Stichting zouden worden doorbetaald aan ZM. Dit was geen risicovolle structuur waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn, maar hiermee werd de beoogde 'no profit no loss'-situatie bereikt. Dat het bestuur ten onrechte heeft vertrouwd op de afspraken met ZM leidt niet tot kennelijk onbehoorlijk bestuur, volgens het hof. Evenmin is er sprake van zelfverrijking, gelet ook op de beperkte omvang van de ontvangen bedragen. De conclusie is dat persoon D en persoon C niet aansprakelijk zijn voor het boedeltekort op grond van artikel 2:300a BW jo. 2:138 BW en dat de vorderingen moeten worden afgewezen.

E. Ayerdem, maart 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2379

Zaaknummer: 200.341.146_01 en 200.342.306_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, P.M. Arnoldus-Smit en C.B.M. Scholten van Aschat

Advocaten: M. Straus, P.C. van der Maas en F. Arts

Wetsartikelen: 2:138 lid 7 BW, 2:138 lid 2 BW en 2:300a BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens schending administratie| en publicatieplicht

De curator spreekt de bestuurder van failliet aan vanwege een nog openstaand rekening-courantsaldo en wegens onbehoorlijke taakvervulling (ex art. 2:248 BW). De rechtbank oordeelt dat de bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. De administratie voldoet niet aan de wettelijke eisen en het is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van het gehele boedeltekort en wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 234.000. De bestuurder heeft eveneens een rekening-courantschuld van € 636.331 aan de failliete vennootschap. De primaire vordering van de curator uit hoofde van een rekening|courant wordt niet afzonderlijk beoordeeld. De vordering uit artikel 2:248 BW is voor de schuldeisers toereikend en voorkomt een 'vestzak|broekzak|situatie', nu de bestuurder ook enig aandeelhouder is.

Een loodgieters| en installatiebedrijf wordt op 2 augustus 2022 failliet verklaard. Tussen de bestuurder (tevens enig aandeelhouder) en de vennootschap bestond een aanzienlijke rekening|courantverhouding. Op de faillissementsdatum had de bestuurder een schuld van € 636.331. De bestuurder heeft gesteld dat correcties op de rekening-courant moeten plaatsvinden en dat hij tegenvorderingen heeft, maar ondanks herhaaldelijke verzoeken om toelichting heeft de bestuurder deze toelichting niet verstrekt.

De rechtbank stelt vast dat de administratieplicht van artikel 2:10 BW is geschonden, nu de jaarrekening over 2021 geen getrouw beeld gaf, omdat sommige posten onjuist waren verwerkt en betalingen niet waren geboekt. De bestuurder erkende bovendien dat de administratie bij faillissement onvolledig was. Ook de publicatieplicht van artikel 2:394 BW is geschonden

doordat de jaarrekening te laat werd gedeponereerd. Daarmee staat vast dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld in de zin van artikel 2:248 lid 2 BW.

Het wettelijk vermoeden dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, wordt niet weerlegd. De door de bestuurder genoemde omstandigheden, zoals terugvallende opdrachten en oplopende schulden, zijn niet concreet onderbouwd. De rechtbank benadrukt dat de financiële problemen en te late faillissementsaanvraag mede hebben geleid tot oplopende schulden bij leveranciers, waarvan twee uiteindelijk het faillissement hebben aangevraagd.

Omdat het faillissementstekort lager is dan het betwiste rekening|courantsaldo, beoordeelt de rechtbank de primaire vordering uit hoofde van de rekening|courant niet afzonderlijk. Door toewijzing van de vordering uit artikel 2:248 BW kunnen alle schulden worden betaald en wordt een 'vestzak|broekzak|situatie' voorkomen, nu de bestuurder enig aandeelhouder is. De rechtbank veroordeelt de bestuurder tot betaling van het volledige tekort en wijst het door de curator gevorderde voorschot van € 234.000 toe, mede ter financiering van de verdere faillissementsafwikkeling. De buitengerechtelijke kosten worden afgewezen omdat deze opgaan in het boedeltekort.

De gevorderde beslagkosten worden afgewezen, omdat de curator niet alle benodigde stukken heeft overgelegd om de rechtmatigheid van de beslaglegging te kunnen toetsen. Wel wordt de bestuurder veroordeeld in de proceskosten in conventie. In reconventie wordt de vordering tot opheffing van de beslagen afgewezen, nu de curator vanwege de (gedeeltelijke) toewijzing van de vorderingen belang heeft bij instandhouding van het beslag. Ook in reconventie wordt de bestuurder in de proceskosten veroordeeld.

W.P.IJ. Overgoor, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:792

Zaaknummer: C/15/352923 / HA ZA 24-301

Rechters: A.J. Wolfs

Advocaten: A.E. Vos en J.B. Houtappel

Wetsartikelen: 2:248 BW